

τιγκάρω

τιγκάρω, ρ. [<τίγκα + κατάλ. -άρω]. **1.** (για χώρους) γεμίζω τελείως, μέχρι επάνω, καταλαμβάνω ασφυκτικά, υπερπληρώνω, υπερπληρώνομαι: «κάθε φορά που ξεκινάει για ταξίδι, τιγκάρει το ρεζερβουάρ του με βενζίνη || κάθε φορά που παίζεται καλό έργο, τιγκάρει η αίθουσα του κινηματογράφου». **2.** (για πρόσωπα) πίνω, ιδίως τρώω υπερβολικά, χορταίνω εντελώς: «έφαγα τόσο πολύ, που ήρθα και τιγκάρισα». Συνών. *καργάρω* (1, 4) / *φισκάρω*. Ακούγεται λανθασμένα και **τιυγκάρω**.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας